చంద్రుళ్ళో కుందేలు

- మధురవాణి

(గత సంచిక తరువాయి)

3

నీలూ చెప్పినట్టే గుడికి వెళ్ళడానికి తయారవుతోంది మేఘ. డ్రెస్సింగ్ టేబుల్ ముందు కూర్చుని బొట్టు పెట్టుకుంటుంటే తన వెనుకగా ఉన్న తలుపు కాస్త తెరుచుకుని ఆ సందులోంచి కెంజాయ రంగు పట్టులంగా కొద్ది కొద్దిగా కనిపిస్తోంది అద్దంలో.

లేచి తలుపు దగ్గరగా వచ్చి "ఎవరదీ.. తలుపు వెనక దాక్కుందీ.. పూజా.. నువ్వేనా?" అడిగింది మేఘ. వెంటనే తలుపు సందులోంచి కనిపిస్తున్న పట్టులంగా మాయమైపోయి ఘల్లుఘల్లుమని మువ్వల చప్పుడు వినిపించింది.

మేఘ గదిలోంచి బయటికొచ్చి కిలకిలా నవ్వుతూ పరిగెడుతున్న పూజ వెనుకగా వెళ్ళి ఎత్తుకుంది.

"అమ్మదొంగా పారిపోతున్నావా.. అప్పుడే స్కూలు నుంచీ రావడం, పట్టులంగా వేసుకుని బుట్టబొమ్మలా తయారవడం కూడా అయిపోయిందే.. అంత ఫాస్ట్ ఫాస్ట్ గా ఎలా రెడీ అయిపోయావమ్మా.. నాక్కూడా నేర్పిస్తావా?"

"నేను రెడీ అవ్వలేదు. అమ్మే ఫాస్ట్ ఫాస్ట్ గా నన్ను రెడీ చేసింది. ఎప్పుడు గుడికి వెళ్ళినా నేను పట్టులంగాలే వేసుకుంటాను" ముద్దు ముద్దుగా చెప్పింది పూజ.

పూజని ఒళ్ళో కూర్చోబెట్టుకుని "నేనెవరో తెలుసా నీకు?" అడిగింది మేఘ.

"తెలుసుగా.. అమ్మ బెస్ట్ ఫ్రెండ్ మేఘవి.. ఫోటోస్ లో చాలాసార్లు చూసాను"

"బెస్ట్ ఫ్రెండ్ అంటే కూడా తెలుసా నీకు?"

"బెస్ట్ ఫ్రెండ్ అంటే అందరి కన్నా ఎక్కువ స్పెషల్ ఫ్రెండ్ అనే కదా.. విన్నీ లాగా.."

"విన్నీ ఎవరు?"

"విన్నీ నా బెస్ట్ ఫ్రెండ్. స్కూల్లో మేమిద్దరం ఒకే డెస్క్ షేర్ చేసుకుంటాం. స్కూల్ బస్లో కూడా ఒకే సీట్లో కూర్చుంటాం" అని చెప్తూనే మేఘ ఒళ్ళోంచి దిగి వెళ్ళి స్కూల్ బ్యాగ్ లోంచి పెన్సిల్ బాక్స్ తీసుకొచ్చి "ఇది నా హేపీ బర్త్ డే అప్పుడు విన్నీనే గిఫ్ట్ ఇచ్చింది. ఎంత బాగుందో కదా.." గర్వంగా చూపించింది పూజ.

పసివయసులో కల్లాకపటం ఎరుగని లేత మనసుల్లో పెంచుకునే ప్రేమాభిమానాలు, స్నేహాలు ఎంత స్వచ్ఛంగా ఉంటాయో కదా అనిపించింది మేఘకి.

మేఘ, పూజ ఇద్దరూ కబుర్లలో పడ్డారు.

“ఇంకేముందీ.. సింహం కథ అయిపోయిందీ..” అని మేఘ కథ ముగించగానే “భలే భలే.. సింహం కథ భలే బాగుంది” సంబరంగా చప్పట్లు కొట్టింది పూజ.

అప్పుడే ఇంట్లోకి వచ్చిన అశోక్ “అప్పుడే మీ చేత కూడా కథలు చెప్పించేసుకుంటోందా? పూజకి కథలుంటే చాలు అన్నం నీళ్ళు కూడా అక్కర్లేదు. కదా పూజా..” అని పూజని ఆటపట్టిస్తూ ఎత్తుకున్నాడు.

“బాబాయ్.. మేఘ కొత్త కథ చెప్పింది తెలుసా.. నీకేం కథలు రావసలు. ఎప్పుడు అడిగినా ఏడు చేపల కథ ఒక్కటే చెప్తావు” భుజాల మీద టపటపా చేతులతో కొట్టింది పూజ.

అశోక్ గట్టిగా నవ్వేసి “కథల సంగతి సరే గానీ ఆంటీని పేరు పెట్టి పిలుస్తావేంటి.. తప్పు కదా.. పెద్దవాళ్ళని పేరు పెట్టి పిలవకూడదు” అన్నాడు.

“అమ్మ అలానే పిలుస్తుంది కదా.. మేమిద్దరం కూడా ఫ్రెండ్స్ అయిపోయాం. అందుకే మేఘ అనే పిలుస్తా” అని పూజ అనగానే “నాక్కూడా ఆ పిలుపే నచ్చిందిలెండి” నవ్వింది మేఘ.

ఇంతలో నీలూ కూడా తయారైపోయి హాల్లోకి వచ్చి “పదండి పదండి మళ్ళీ చీకటి పడిపోతుంది” అని హడావుడిగా అందర్నీ బయలుదేరదీసింది.

****

కారు రోడ్డు మీదకి వెళ్ళగానే కారు కిటికీలోంచి బయటికి చూస్తున్న మేఘతో అంది నీలూ.

“మేఘా.. దాదాపు ఏడెనిమిదేళ్ళయి ఉంటుందా నువ్వు విజయవాడ వచ్చి? అప్పటికీ ఇప్పటికీ ఎంత మారిపోయిందో చూడు.”

“మన ఇంటర్మీడియెట్ అయిపోయాక ఒక్కసారే వచ్చాను. అప్పుడు అమ్మకి మొక్కుందని అమ్మవారి గుడికి వచ్చి వెళ్ళాం కానీ అప్పుడు కూడా ఊరు చూసింది లేదు. నిజమే.. చాలా మారిపోయింది. ఏదో కొత్త ఊరుని చూస్తున్నట్టుంది.”

అప్పటికన్నా ఇప్పుడు విజయవాడ రోడ్లు విశాలమయ్యాయి. అయినా సరే పెరిగిన జనాభాతో వీధులన్నీ కిటకిటలాడిపోతున్నాయి. చిన్న చిన్న ఇళ్ళు, భవంతుల స్థానంలో పెద్ద పెద్ద అపార్ట్మెంట్లు, షాపింగ్ కాంప్లెక్స్ లు వెలిసాయి. బహుశా అభివృద్ధి తోసుకొచ్చిన మార్పులేమో!

ఈ ఊరు ప్రతి నిత్యం ఎంతమంది కొత్తవాళ్ళని చూస్తూ ఉంటుందో!

ఖాళీ చేతులతో వచ్చినవారు, చదువులో, ఆస్తులో సంపాదించుకోవడంతో పాటు వెళుతూ వెళుతూ పెద్దదో చిన్నదో జ్ఞాపకాల మూటని కూడా మోసుకెళుతుంటారు.

మనం కొన్నాళ్ళు ఒక ఊరిలో ఉంటే మనకు తెలీకుండానే ఆ ఊరితో మనకొక బంధం ఏర్పడుతుంది. ఆ ఊరు వదిలి వెళ్ళిపోయాక మన స్మృతిపథంలో అప్పటి పాతచిత్రమే సజీవంగా ముద్రించుకుపోతుంది. స్థలకాలాదులు రూపాంతరం చెందటం ప్రకృతి ధర్మమే అయినా ఎప్పటికీ అక్కడే ఉండిపోతే కాలంతో పాటు కొత్తగా వచ్చే మార్పులు మనని ఇబ్బంది పెట్టకపోవచ్చు గానీ చాలా

ఏళ్ళ తర్వాత మళ్ళీ వచ్చి కొత్తగా మారిపోయిన ఊరిని చూసినప్పుడు అక్కడ మన జ్ఞాపకాల తాలూకు అస్థిత్వం మరిక లేదంటే అంగీకరించడం మనసుకి కష్టంగా తోస్తుంది.

ఊరంతా మారిపోయిందనిపిస్తున్నా ప్రకాశం బ్యారేజీ దగ్గరికొచ్చేసరికి మాత్రం తనకి తెలిసిన విజయవాడలానే అనిపించింది మేఘకి.

తెల్లటి బోర్డు మీద ప్రకాశం బ్యారేజీ అని రాసిన నీలం రంగు అక్షరాలని చూస్తూ "ఆహా.. నా ప్రాణం లేచొచ్చింది నీలూ. ఏది ఎలా మారినా ఇది మాత్రం అచ్చం అప్పటిలానే ఉంది. కనీసం రంగు కూడా మళ్ళీ వేసినట్టు లేరు" నవ్వింది మేఘ.

సరిగ్గా ప్రకాశం బ్యారేజీ ముందు ముగ్గురినీ కారు దింపి మీరెప్పుడు కాల్ చేస్తే అప్పుడు వస్తానని చెప్పి కారు వేరే దగ్గర పార్క్ చేసుకోడానికి వెళ్ళిపోయాడు అశోక్.

మేఘ, నీలూ, పూజ ముగ్గురూ ప్రకాశం బ్యారేజీ మీదున్న ఫుట్ పాత్ మీద నడవసాగారు.

సాయంసంధ్యాసమయం.. అప్పుడప్పుడే సూర్యుడు ఈ రోజుకిక వెళ్ళొస్తానంటూ కృష్ణవేణి ఒడిలోకి చేరబోతున్నాడు. సంధ్యాకాశంలో విరబూస్తున్న వర్ణసమ్మేళనాలు కనువిందు చేస్తున్నాయి. దూరంగా కృష్ణవేణమ్మ విగ్రహం ఉన్న మండపం అరుణ కిరణాల కాంతిలో వెలిగిపోతుంటే లోపల కొలువై ఉన్న నల్లటి శిల్పం మరింత మెరిసిపోతోంది. సాయంకాలపు గాలి కాస్త గట్టిగానే వీస్తోంది.

ఫుట్ పాత్ అంచున గుంపులుగా నించున్న జనాలు బిరబిరా పరుగులిడుతున్న కృష్ణమ్మ హొయలని ఆనందంగా తిలకిస్తున్నారు. వంతెన మీద నించుని ఉరకలు వేస్తున్న కృష్ణా ప్రవాహాన్ని తదేకంగా చూస్తుంటే ఆ వేగానికి మనం కూడా కదిలిపోతున్న భ్రమ కలుగుతోంది.

రయ్యి రయ్యిమంటూ దూసుకెళుతున్న వాహనాల రణగొణధ్వనులు, జనసందోహపు కోలాహలం, శనక్కాయలు, బఠాణీలు అమ్ముకునే వారి అరుపులు, రివ్వున వీస్తున్న గాలి, ఇవేవీ చేధించలేని ప్రశాంతతేదో ఆ పరిసరాల్లో పరిమళిస్తోంది.

దూరంగా నదీతీరాన కనిపిస్తున్న ఆకుపచ్చటి కొండలు, అగ్గిపెట్టెల దొంతరల్లా కనిపిస్తున్న బొమ్మరిళ్ళ లాంటి జనావాసాలు.. తరచి చూస్తున్న కొద్దీ ఈ ఊరికే సొంతమైన అందమేదో ఉందనిపిస్తోంది.

"అబ్బా.. ఎంత బాగుంది నీలూ.. ఇక్కడనుంచి కదలబుద్ధి కావడం లేదు. మీరు తరచూ వస్తుంటారా ఇక్కడికి?" తన్మయంగా అడిగింది మేఘ.

"నాకూ చాలా ఇష్టం ఇక్కడ నిలబడి కృష్ణలో మనసు పారేసుకోవడం. సూర్యాస్తమయం సమయంలో మరింత ఆహ్లాదంగా అనిపిస్తుంది. శరత్ కి కూడా నచ్చుతుంది. కనీసం నెలకొకసారైనా వస్తూనే ఉంటాం" చెప్పింది నీలూ.

"నాక్కూడా ఇష్టమని చెప్పవేంటమ్మా?" పూజ నీలూ చెయ్యి పట్టుకు లాగుతూ అడిగింది.

"అవునవును మర్చేపోయాను. పూజకి ఇక్కడికి రావడం చాలా ఇష్టం మేఘా. తను ఎప్పుడు వెళదామంటే అప్పుడే వస్తాం. లేకపోతే అసలు రాము" నీలూ నవ్వుతూ చెప్పింది.

"ఈ రోజు కలర్ కలర్ బెలూన్స్ కనిపించడం లేదేంటమ్మా?" చుట్టూ కళ్ళతోనే వెతుకుతోంది పూజ.

"బెలూన్లు కొనకుండా నిన్ను ఇంటికి తీసుకెళ్ళాను లేవే తల్లీ.. నువ్వేం దిగులు పెట్టుకోకు. కొండమీదికెళ్ళాక గుడి ముందు ఉంటాయి. అక్కడ కొనుక్కుందాంలే" పూజకి నచ్చచెప్పింది నీలూ.

చీకటి తెరలు అలముకునేదాకా అక్కడే ఉండి అటుతర్వాత అమ్మవారి దర్శనానికై ఇంద్రకీలాద్రికి బయలుదేరారు. గుడిలో వేదమంత్రాల నడుమ మనసారా అమ్మవారి దర్శనం చేసుకుని తీర్థప్రసాదాలు తీసుకుని బయటికొచ్చేసరికి చీకటి పడిపోయింది.

కొండ మీదనుంచి కిందకి చూస్తే ఊరంతా విద్యుద్దీపాల కాంతిలో వెలిగిపోతోంది. కాసేపు అక్కడే నించుని ఆ వెలుగుల్ని చూస్తూ ప్రసాదాలు ఆరగిస్తుంటే ఇంతలో శరత్ ఫోన్ చేసి "ఆఫీసు దగ్గరికొస్తే అందరం కలిసి బయటికి డిన్నర్ కి వెళదాం" అన్నాడు.

అశోక్ మాత్రం భోజనానికి ఇంటికి వెళతానన్నాడు. శరత్, నీలూ, పూజ, మేఘ నలుగురూ కలిసి డిన్నర్ కి వెళ్ళారు. స్నేహితురాళ్ళిద్దరి కబుర్లతో, శరత్ ఛలోక్తులతో, అన్నీటికీ మించి పూజ ముద్దు మాటలతో ఆ సాయంకాలం మరింత ఆహ్లాదంగా గడిచింది.

భోజనాలు ముగించుకుని హోటల్ నుంచి ఇంటికొచ్చేసరికి బాగా ఆలస్యమవడంతో పూజ మధ్యలోనే నిద్రపోయింది. ఇంటికొస్తూనే బాగా అలసిపోయినట్టున్న మేఘ మొహం చూసి నీలూ మేఘ గదిలో పడక ఏర్పాట్లన్నీ మరోసారి సరిచూసి హాయిగా పడుకొమ్మని 'గుడ్ నైట్' చెప్పి వెళ్ళింది.

విజయవాడ నగరవీధుల్లో తిరుగుతున్న కొద్దీ మేఘకి ఈ ఊరు తనకి పరిచయం చేసిన ఎన్నో రంగుల క్షణాలు, అద్భుతాలు, ఆనందాలు, అయోమయాలు, అవాంతరాలు, ఆశానిరాశలు, కలలు, కన్నీళ్ళు ... అన్నీ ఇప్పటివే ఈ రోజువే అన్నంత తాజాగా కళ్ళ ముందు భ్రమణం చేస్తున్నాయి.

నిద్ర కోసం కాసేపు ప్రయత్నించి విఫలమై మంచం దిగి బాల్కనీలోకి వచ్చి కింద కాలేజీ గ్రౌండ్ వైపు చూసింది. దాదాపు అర్ధరాత్రి కావొస్తున్నా కుర్చీల్లో బారులు తీరి నిశబ్దంగా పుస్తకాలు ముందేసుకున్న విద్యార్థులు, వాళ్ళ మధ్యన పచార్లు చేస్తున్న వార్డెన్లు కనిపించారు.

కొన్నేళ్ళ కిందట ఇదే ఊరిలో తను వాళ్ళ వయసులో ఉన్ననాటి రోజులు, అప్పటి స్నేహాలు గుర్తుకొచ్చాయి.

****

ఎటువైపు చూసినా ఆకాశమంతా అల్లుకున్న నల్లటి మేఘమాలే కనిపిస్తోంది. ఎండుటాకులపై పడుతూ చిటపట చినుకులు చేస్తోన్న చిరుశబ్దాలన్నీ కలిసిపోయి ఓ చిత్రమైన సంగీతస్వరాలాపన ధ్వనిస్తోంది. అంతదాకా గాలికి రేగిన దుమ్మంతా చినుకుల సవ్వడి చెవిన పడటంతోటే అల్లరి మానుకుని బుద్ధిగా నేలపై పరుచుకుంటోంది.

వాన స్పర్శకి పరవశించిన నేల తన సంబరాన్ని కమ్మటి మట్టి పరిమళం రూపంలో వెదజల్లుతుంటే దోవ మధ్యలో ఉన్న పొడుగాటి సిమెంటు రోడ్డు మాత్రం పడ్డ చినుకుని పడ్డట్టు ఆత్రంగా మింగేస్తోంది. రోడ్డుకి ఇరువైపులా విరగబూసిన 'గుల్ మోహర్' చెట్లు ఆకాశం నుంచి రాలుతున్న చినుకుపూలల్లో ఎర్రటి పూరెమ్మలు కలిపి రోడ్డు మీదకి జారవిడుస్తున్నాయి.

పదహారేళ్ళ వయస్సులో ఉన్న ఇద్దరు అబ్బాయిలు ఆ రోడ్డు మీద ఒక గుల్ మోహర్ చెట్టు కింద నించుని ఆటో కోసం ఎదురు చూస్తున్నారు.

ఎదురుగా ఉన్న సందులోంచి ఒక ఆటో వచ్చి వాళ్ళ ముందర ఆగిందో లేదో ఒకమ్మాయి చేతుల్లో పెద్ద పెద్ద బ్యాగులతో ఆటో దగ్గరికి వచ్చింది. పరిగెత్తుకు రావడం మూలాన ఆయాసపడుతోంది.

ఆ అమ్మాయి ఏదో తొందరలో ఉందని అర్థం చేసుకుని “పర్లేదు.. మేమింకో ఆటో ఎక్కుతాం” అన్నారు.

బదులుగా ఆ అమ్మాయి థాంక్స్ చెప్పి “మేఘా..” అని పిలుస్తూ వెనక్కి తిరిగి చూసింది.

అక్కడ ఎవరూ కనిపించలేదు కానీ వాళ్ళున్న చోటికి ఓ యాభై అడుగుల దూరంలో తెల్లటి చుడీదార్ వేసుకున్న ఓ అమ్మాయి రోడ్డు మధ్యలో కూర్చుని కనిపించింది. ప్రక్కనే రెండు పెద్ద బ్యాగులు రోడ్డు మీదే ఉన్నాయి. తెల్లటి బట్టల్లో ముత్యంలా మెరిసిపోతున్న అమ్మాయి అంత దుమ్ముగా ఉన్న రోడ్డు మధ్యలో కూర్చుని ఏం చేస్తోందో అర్థం కాలేదు.

ఆ అమ్మాయి రెండు చేతులతో భద్రంగా ఏదో తీసుకుని, మెల్లగా లేచి నిలబడి, నెమ్మదిగా నడుచుకుంటూ వెళ్ళి రోడ్డు పక్కనే ఉన్న నీలం రంగు ఇంటి పిట్టగోడ మీద పదిలంగా విడిచి వచ్చింది.

వెంటనే రోడ్డు మీద వదిలిన పెద్ద బ్యాగులు రెండూ తీసుకుని పరిగెడుతూ ఆటో దగ్గరికి వచ్చింది. ఆ ఇద్దరమ్మాయిలూ గబగబా సామాను ఆటోలో ఎక్కించడం, వెనువెంటనే ఆటో కదిలి వెళ్ళిపోవడం, అంతా క్షణాల్లో జరిగిపోయింది.

ఇద్దరిలో ఒకబ్బాయి ఇందాక ఆ తెల్ల డ్రస్సు అమ్మాయి రోడ్డు మీద ఆగి ఏం చేసిందో తెలుసుకోవాలన్న కుతూహలం కొద్దీ సరాసరి వెళ్ళి రోడ్డు ప్రక్కన ఉన్న నీలం రంగు ఇంటి పిట్టగోడ మీద ఏమైనా కనిపిస్తుందేమోనని చూసాడు.

అక్కడ కనిపించిన ఒక చిన్న నత్తని చూసి ఆశ్చర్యపోతుండగానే ఈ లోపు మళ్ళీ ఇంకో ఆటో దొరికేసరికి రెండో అబ్బాయి "అరేయ్.. కిరణ్.." అంటూ కేకెయ్యడంతో అతను పరుగున వచ్చి ఆటో ఎక్కాడు.

బస్ స్టేషనులో ఆటో దిగి వాళ్ళు వెళ్ళాల్సిన ఊరికి బస్ ఎప్పుడుందో తెలుసుకుందామని విచారణాధికారిని వెతుక్కుంటూ వెళ్ళారు. అక్కడ చాలా పెద్ద 'క్యూ' ఉండి వాళ్ళ వంతు రావడానికి చాలాసేపు పట్టింది.

వాళ్ళు ఎక్కాల్సిన బస్సొకటి పదకొండో నంబరు ప్లాట్ఫారం మీద నుంచి సరిగ్గా అప్పుడే బయలుదేరుతోందనీ, త్వరపడితే అందుకోగలరనీ, ఒకవేళ ఇది తప్పిపోతే ఆ తరవాత మరో రెండు గంటలకి ఇంకో బస్సుందనీ సమాచారం తెలిసింది.

వెంటనే ఆ బస్ అందుకోవాలని ఇద్దరూ ఆదరాబాదరాగా పరుగు మొదలెట్టారు.

వాళ్ళు కొద్ది దూరంలో ఉండగానే బస్సు అప్పుడే ప్లాట్ఫారం దాటుతూ కనపడింది. దాన్ని చూసి ఇక పరిగెత్తడం ఆపి “అయ్యయ్యో.. బస్సు మిస్సయ్యింది” అని నిట్టూరుస్తుండగా బస్సు డోర్ దగ్గర నిల్చున్న కండక్టరు పరిగెడుతూ వస్తున్న వీళ్ళిద్దరినీ గమనించి బస్సుని ఆపి త్వరగా రమ్మని గట్టిగా కేకేశాడు.

“మళ్ళీ రెండు గంటల దాకా బస్సు లేదని మీ కోసం ఆపాను. ఖాళీ సీట్లు లేవు గానీ నేను టికెట్లు తీస్కోవడం అయ్యేదాకా నా సీట్లో ఒకరు కూర్చోండి. ఆ పక్క సీట్లో మరొకరు సర్దుకోండి” అని చెప్పి ‘టికెట్ టికెట్’ అంటూ వెనక్కి వెళ్ళిపోయాడు.

కండక్టరు చేసిన సహాయానికి థాంక్స్ చెప్పి సీట్లో కూలబడ్డారు ఇద్దరూ.

బస్సు స్టేషను దాటిందో లేదో బస్సు ఆపమని బెల్లు కొట్టాడు కండక్టరు. ఎవరో పల్లెటూరివాళ్ళు తెలీక పొరపాటున తప్పు రూటు బస్సెక్కారని వాళ్ళకి ఏ బస్సెక్కాలో సరైన వివరాలు చెప్పి బస్సు దింపేసి “వెనకాల రెండు సీట్లు ఖాళీ అయ్యాయి. ఇక్కడికొచ్చి కూర్చోండి బాబూ..” అని అబ్బాయిలిద్దరినీ పిలిచాడు.

వెనక సీట్లో కూర్చుందామని వెళ్ళిన వాళ్ళిద్దరూ అక్కడ ఇంతకుముందు ఆటో దగ్గర కనిపించిన ఇద్దరమ్మాయిలనీ చూసి ఆశ్చర్యపోయారు.

వాళ్ళలో ఒకమ్మాయి వీళ్ళని గుర్తు పట్టి “మేఘా.. ఇందాక హడావుడిలో నువ్వు గమనించావో లేదో మనం బయలుదేరినప్పుడు మన హాస్టల్ రోడ్డులో నేను హడావిడిగా ఆటో కోసం చూస్తుంటే అక్కడున్న ఇద్దరబ్బాయిలు వాళ్ళు ఎక్కబోతున్న ఆటోని మనకిచ్చి హెల్ప్ చేసారని చెప్పాను కదా.. వాళ్ళే వీళ్ళు” అని తన స్నేహితురాలితో చెప్పి “థాంక్సండీ. మీవల్లనే మేమీ బస్ అందుకోగలిగాం. సారీ.. మా మూలాన్నే మీకు ఆలస్యమైందనుకుంటా. ఈ బస్ అందుకోవాలనే మేమంత కంగారుగా వచ్చాం” అని క్షమాపణగా చెప్పింది.

“పర్లేదు లెండి. ఏమైనా చివరికి అందరం బస్ అందుకోగలిగాం కదా. అయినా మేము కూడా ఈ బస్సే ఎక్కుతామని అప్పుడు మాకు తెలీదులెండి. నా పేరు ప్రదీప్. వీడు నా బెస్ట్ ఫ్రెండ్ ఆదిత్య కిరణ్. మాది ఇంటర్ ఫస్టియర్ అయిపోయింది” అని తన స్నేహితుడిని కూడా పరిచయం చేశాడు.

“నా పేరు సునీల. తను నా ఫ్రెండ్ మేఘనందన. మాది కూడా ఇంటర్ ఫస్టియర్ అయిపోయింది. మేఘ ఎంపీసీ. నేను బైపీసీ. మీరే గ్రూప్?“

“మేమిద్దరం బైపీసీనే. ఫస్టియర్ 'అక్షర' కాలేజ్లో చదివాము. ఇప్పుడు సెకండియర్ కి 'విద్య' కాలేజీకి షిఫ్ట్ అయ్యాము. ఇంతకీ మీరే కాలేజ్?” అడిగాడు ప్రదీప్.

“అయితే మీరు కొత్తగా మా కాలేజీకే షిఫ్ట్ అయ్యారన్నమాట!” నవ్వింది మేఘ.

“ఓహో.. మీరు కూడా విద్య కాలేజేనన్నమాట. నిజంగా సర్ప్రైజ్! అక్షరలో ఫిజిక్స్ కోచింగ్ అస్సలు బాగోలేదని మేము సెకండియర్ కి మీ కాలేజీకి మారిపోయాం” ఉత్సాహంగా చెప్పాడు కిరణ్.

“మా హాస్టల్ కి పక్క వీధిలోనే కదా మీ బాయ్స్ క్యాంపస్.. తెలుసులెండి” అంది మేఘ.

“మీ ఇద్దరిదీ ఒకే ఊరా?” అడిగింది సునీల.

“కాదు. మాది హైదరాబాదు. ఇప్పుడు మేమిద్దరం కిరణ్ వాళ్ళింటికి వెళుతున్నాం” చెప్పాడు ప్రదీప్.

“మా నాన్నగారు బ్యాంక్ మేనేజర్. ఆయనకి ఈ మధ్యనే కొత్తగా ఒక పల్లెటూరికి ట్రాన్స్ఫర్ అయ్యింది. నేను ఇక్కడ హాస్టల్లో ఉన్నప్పుడే అమ్మా, నాన్నా ఆ ఊరికి మారిపోయారు. నేనిదే మొదటిసారి వెళ్ళడం. అందుకే బస్సుల గురించి సరిగ్గా తెలీదు” చెప్పాడు కిరణ్.

"నేనూ, నీలూ ఏడో తరగతి నుంచి కలిసి చదువుకున్నాం. మొన్నటిదాకా ఎంచక్కా ఒకే ఊర్లో ఉండేవాళ్ళం. మా నాన్నగారికి కూడా ట్రాన్స్ఫర్ అవ్వడం వల్ల ఇప్పుడు ఇద్దరిదీ చెరొక ఊరు అయిపోయింది" అని మొదలుపెట్టి తమ సంగతులన్నీ వివరంగా చెప్పింది మేఘ.

"మేమిద్దరం ఈ ఏడాదే ఇంటర్ హాస్టల్లో ఫ్రెండ్స్ అయ్యాము. ప్రదీప్ వాళ్ళమ్మ గారు కొన్ని నెలల క్రితమే కేన్సరుతో చనిపోయారు. వాళ్ళ నాన్నగారు పోలీసు ఉద్యోగ బాధ్యతలతో చాలా బిజీగా ఉంటారు. ప్రదీప్ కి ఉన్న ఒక్కగానొక్క అక్కకి పెళ్ళైపోయి ఢిల్లీలో ఉంటోంది. అందుకని ఇప్పుడు సెలవలకి హైదరాబాదు వెళితే అక్కడ తను ఒంటరిగా ఉండి దిగులు పడతాడని నాతో పాటు మా ఇంటికి తీసుకువెళుతున్నాను" చెప్పాడు కిరణ్.

ప్రదీప్ గురించి అయ్యో పాపం అనిపించినా ఆ విషయం గురించి మాట్లాడి ప్రదీప్ ని ఇబ్బంది పెట్టలేదు.

అనుకోకుండా పరిచయమైన వాళ్ళు నలుగురూ ఇట్టే కలిసిపోయి ఆ బస్సు ప్రయాణంలోనే చక్కటి స్నేహితులైపోయారు. హాస్టళ్ళ గురించీ, కాలేజీల గురించీ బోలెడన్ని సరదా కబుర్లు చెప్పుకున్నారు.

తమ స్నేహాన్ని బస్సు దిగగానే వదిలేయకుండా తర్వాత కూడా కొనసాగించాలనే ఉద్దేశ్యంతో అందరి వివరాలు ఇచ్చి పుచ్చుకున్నారు.

ప్రదీప్, మేఘ పుట్టినరోజులు ఒకే రోజని తెలిసి చాలా సరదాపడ్డారు. అందరి ఇంటి అడ్రస్సులు నోట్ చేసుకున్నారు. నీలూ వాళ్ళింట్లో ఫోన్ లేదు కాబట్టి కిరణ్, మేఘ ఫోన్ నంబర్లని రాసి పెట్టుకున్నారు.

హాయిగా కబుర్లతో కాలక్షేపం చేస్తూ సమయం ఎలా గడిచిందో తెలీకుండానే మూడు గంటలు మూడు క్షణాల్లా దొర్లిపోయి బస్ కిరణ్ వాళ్ళ ఊరు చేరింది.

"సెలవుల్లో ఫోన్లో మాట్లాడుకుందాం. మళ్ళీ కాలేజీలు తెరిచాక తప్పకుండా కలుద్దాం" అని వీడ్కోలు చెపుతూ కిరణ్, ప్రదీప్ ఇద్దరూ బస్ దిగిపోయారు.

మిగిలిన ప్రయాణమంతా స్నేహితురాళ్ళిద్దరూ ఆ రోజు జరిగిన సంఘటనల గురించి, ప్రదీప్, కిరణ్ లతో స్నేహం కలవడం గురించి చర్చించుకుంటూ ఉత్సాహంగా గడిపారు.

బస్సు నీలూ వాళ్ళ ఊరికి చేరేసరికి బస్ స్టేషనులో సిద్ధంగా ఉన్న నీలూ అన్నయ్య శ్రీకాంత్ మేఘుకి జాగ్రత్త చెప్పి నీలూని తీసుకుని వెళ్ళాడు. నీలూ బస్సులో పరిచయమైన కొత్త స్నేహితుల కబుర్లన్నీ వివరంగా అన్నయ్యకి చెప్పింది.

మరో గంట ప్రయాణం తర్వాత బస్సు మేఘ వాళ్ళ ఊరికి చేరుకునేసరికి మేఘ నాన్నగారు

వచ్చారు. ఇంటికి వెళుతుండగానే దారిలోనే ఉత్సాహంగా బస్సులో ప్రదీప్, కిరణ్ పరిచయం అవ్వడంతో మొదలుపెట్టి వాళ్ళ కుటుంబ వివరాలతో సహా జరిగినవన్నీ పూస గుచ్చినట్టు వాళ్ళ నాన్నగారికి చెప్పింది మేఘ.

****

ఇన్ని రోజులూ హాస్టల్లో చదువులు, పరీక్షలని కంటి నిండా నిద్రకి మొహం వాచిపోయుందేమో సెలవుల్లో పొద్దు నడినెత్తికొచ్చేదాకా నిద్రపోయేది మేఘ. ఒక రోజు ఉదయం తొమ్మిదిన్నర దాటినా ఇంకా నిద్రపోతూనే ఉండగా వాళ్ళ నాన్నగారొచ్చి "మేఘా.. నీ ఫ్రెండ్ కిరణ్ ఫోన్ చేశాడు. లైన్లో ఉన్నాడు. వెళ్ళి మాట్లాడు" అని నిద్ర లేపారు.

ఆ మాట వినగానే నిద్ర మత్తు వదిలించుకుని మంచం మీద నుంచి దిగ్గున లేచి ఉత్సాహంగా హాల్లోకి పరిగెత్తి ఫోనందుకుంది మేఘ.

"హలో.. ఎవరు మాట్లాడేది?"

"హలో.. మేఘా. నేను కిరణ్ ని. పోయిన వారం బస్లో కలిశాం కదా.. అప్పుడే మర్చిపోయావా?"

"ఉహూ.. అదేం లేదులే. నిద్రమంచం మీద నుంచి ఇప్పుడే లేచి వచ్చాను. నువ్వెలా ఉన్నావ్? ప్రదీప్ ఎలా ఉన్నాడు? ఏం చేస్తున్నారు సెలవల్లో?"

"నేను ఫోన్ చేస్తే క్వశ్చన్స్ అన్నీ నువ్వు అడిగేస్తున్నావేంటీ? మీ నాన్నగారు నాకు చాలా నచ్చేసారు. నువ్వు మా గురించి చెప్పావంట కదా.. కిరణ్ అని చెప్పగానే గుర్తు పట్టేశారు. కాసేపు అవీ ఇవీ వివరాలు అడిగారు. నువ్వింకా నిద్ర పోతున్నావని చెప్తే మళ్ళీ చేస్తానులెండి అన్నాను"

"ఏం పర్లేదు. కనీసం ఈ ఫోన్ వంకతోనైనా ఈ రోజుకి ఆవిడ మేలుకొలుపు సేవ మాకు సులువవుతుంది అన్నారా నాన్నగారు?"

"సరిగ్గా అలాగే అన్నారు. నీ నిద్ర చెడగొట్టానని ఇప్పుడు నన్ను శపిస్తావా ఏంటీ?" నవ్వాడు కిరణ్.

"సందేహమా.. అసలే నా శాపాలు చాలా పవర్ ఫుల్ అని నీలూ ఎప్పుడూ అంటుంది. ఒక ఆరేళ్ళలో నువ్వు డాక్టర్ అయిపోవుగాక.. ఇదే నీకు నా శాపం!" అల్లరిగా అంది మేఘ.

"ధన్యోస్మి దేవీ.. ధన్యోస్మి! ఇంత మంచి శాపాలు కూడా ఉంటాయని నాకిప్పుడే తెలిసింది. నేనింకా రాయివి అయిపో, చెట్టువి అయిపో టైపులో శపిస్తావేమో అనుకున్నా."

"మరీ అంత సంతోషపడిపోకు. నువ్వీ క్షణంలోనే నా కళ్ళ ముందు నుంచి మాయం అయిపోదువు గాక అని మా ట్యాప్లో నీళ్ళు నీ మీద చల్లీ మరీ శపించేయగలను. నాకలాంటి పిచ్చి శాపాలు కూడా వచ్చు" బెదిరిస్తున్నట్టుగా అంది మేఘ.

"అబ్బో నిజమే.. నీకంత శక్తి ఉందంటే నమ్మడం కష్టమే! అది సరే కానీ నిద్రపోడం తప్ప ఇంకేం చేస్తున్నావ్ సెలవల్లో?"

"తినడం, నిద్రపోడం, టీవీ చూడటం తప్ప ఇంకేం చెయ్యడం లేదు. ఇప్పుడప్పుడే మళ్ళీ ఇలాంటి ఛాన్స్ దొరుకుతుందా.. ఒక్కసారి హాస్టల్లో వెళ్ళి పడ్డామంటే ఎంసెట్ కోచింగ్, పుస్తకాలు, పరీక్షలు ఇదే గోల.." దీర్ఘంగా నిట్టూర్చింది మేఘ.

"నీలూ కూడా ఇంతేనా? తనెలా ఉంది? వాళ్ళింట్లో ఫోన్ లేదన్నారుగా.. మీరిద్దరూ టచ్లో లేరా అయితే?"

"ఉహూ.. నీలూ నాలా కాదులే. చాలా బుద్ధిమంతురాలు. ఉదయాన్నే లేవడం, వాళ్ళ నాన్నగారికి పూజకి పూలు కోసివ్వడం, అమ్మకి పనుల్లో సాయపడటం అలాంటివన్నీ చేస్తుంది. నిన్ననే తనతో మాట్లాడాను. ఎవరో చుట్టాలింట్లో ఏదో ఫంక్షన్ ఉంటే

వెళ్ళొచ్చిందట. వాళ్ళ పక్కింటివాళ్ళకి ఫోను ఉందిలే. అక్కడికి చేసి మాట్లాడతాను నేను. కానీ పక్కింటివాళ్ళ నంబర్ అందరికీ ఇస్తే బాగోదు కదా అని మీకివ్వలేదు. ఇంతకీ మీరిద్దరూ ఏం చేస్తున్నారు సెలవల్లో?"

"మా మమ్మీ చేసి పెట్టే స్పెషల్స్ అన్నీ బాగా లాగించేస్తున్నాం. మొన్న డాడీ బ్యాంక్ పని మీద అడవిలో ఉన్న పల్లెటూర్లకి వెళుతుంటే నేనూ, ప్రదీప్ కూడా వెళ్ళాం. అడవి మధ్యలోనుంచి రైడ్ చాలా బాగుంది. ఆ చిన్న చిన్న ఊర్లలో ట్రైబల్స్ ఉంటారన్నమాట. చిన్న చిన్న గుడిసెల లాంటి ఇళ్ళు , విచిత్రమైన బట్టలు, భాష, అదంతా చాలా సరదాగా అనిపించింది. నేను కొన్ని ఫొటోస్ కూడా తీశాను. నిన్నేమో దగ్గరలో ఒక వాగు ఉందంటే అది చూడటానికి వెళ్ళాము."

"ఆహా.. మీరెంత బాగా గడుపుతున్నారు సెలవల్ని. వింటుంటే థ్రిల్లింగా ఉంది" ఉత్సాహంగా అంది మేఘ.

"అయితే నువ్వూ, నీలూ కలిసి మా ఊరికి వచ్చెయ్యండి, మనందరం కలిసే తిరగొచ్చు."

"నువ్వు మాటవరసకి అన్నా మేము నిజంగానే వచ్చేస్తాం ఏమనుకుంటున్నావో.."

"నేనేం మాటవరసకి అనలేదు. స్పెషల్ ఇన్విటేషన్ కావాలంటే చెప్పు. మమ్మీ పక్కనే ఉంది."

"ఓయ్ ఓయ్.. నేనేదో సరదాకి అన్నాను బాబూ.. నువ్వలా సడన్ గా మీ అమ్మగారికి ఫోన్ ఇవ్వకు ప్లీజ్. నాకేం మాట్లాడాలో తోచదు" కంగారుపడింది మేఘ.

"మా మమ్మీ చాలా ఫ్రెండ్లీ తెలుసా.. నా ఫ్రెండ్స్ అందరూ నాకన్నా మమ్మీతోనే ఎక్కువ మాట్లాడుతుంటారు. సారీ మేఘా.. డాడీకి ఫోన్ అవసరమట. మనం మళ్ళీ మాట్లాడదాం. ప్రదీప్ టిఫిన్ చేసి బుక్ చదువుతూ నిద్రపోయాడు. నాకేం తోచక నీకు ఫోన్ చేశాను. మళ్ళీ మాట్లాడదాం. సరేనా.. బాగా నిద్రపో మరి! నీలూని అడిగామని చెప్పు. బై.."

"సరే సరే.. ఏం పరవాలేదు. నేను కూడా ప్రదీప్ కి హాయ్ చెప్పానని చెప్పు. టాటా.." అని చెప్పేసి ఫోన్ పెట్టేసింది మేఘ.

వెంటనే నీలూ వాళ్ళ పక్కింటికి ఫోన్ చేసింది.

"హలో.. సుజాతాంటీ.. నేనూ మేఘని మాట్లాడుతున్నాను. బావున్నారా?"

"నేను బానే ఉన్నానమ్మా. అమ్మా, నాన్నా బాగున్నారా? విజయవాడలో హాస్టల్లో నీలూ, నువ్వూ

కలిసే చదువుకుంటున్నారంటగా.. చదువు బాగా నడుస్తుందా?"

"అంతా బాగే ఆంటీ.. ఇప్పుడు ఎండాకాలం సెలవులు. పోయినవారమే ఇంటికొచ్చాం. ఇదివరకు ఫోన్ చేసినప్పుడు కుసుమక్క మాట్లాడింది. మీరు ఊరికెళ్ళారని చెప్పింది. ఆంటీ.. ఒకసారి నీలూని పిలుస్తారా?"

"అవునమ్మా.. మా చిన్నత్త గారి చిన్న కొడుకు పెళ్ళి. అమ్మాయి గవర్నమెంటు ఉద్యోగస్థురాలైనా ఘనంగా కట్నం ఇచ్చి చేశారు. మా చిన్నత్త గారు ఫోన్ చేసి "నువ్వు లేకపోతే ఎలా సుజాతా.. నాల్రోజుల ముందే రావాలి" అని మరీ మరీ చెప్పారు. మా పెద్దత్త గారు కూడా అదే ఊళ్ళోగా ఉండేది. ఆవిడ ఈ మధ్య బట్టలుతికే బండ దగ్గర కాలు జారి పడి ఉన్నపళంగా ఎడం చేతికి పక్షవాతం వచ్చి మంచాన పడింది. ఆవిడని కూడా చూసినట్టుంటుందని వెళ్ళాను. అన్నీ చూసుకుని వచ్చేసరికి పది రోజులు పట్టింది. ఇక్కడ కుసుమ చక్కగా ఇంటిపని, వంటపని చూసుకుంటుందిగా. అందుకని ఇంటి మీద బెంగ లేకుండా నాల్రోజులు అట్లా తిరిగొద్దామనీ..

అందునా మా అమ్మగారింటి వైపు చుట్టాలు కూడా ఉన్నారాయే ఆ ఊర్లో....” నాన్ స్టాప్ గా సాగిపోతూనే ఉంది ఆవిడ మాటల ప్రవాహం.

అతి కష్టం మీద ఆవిడ మాటల మధ్యలో దూరిపోయి “అవునా.. చాలా మంచి పని చేశారాంటీ.. ఒకసారి నీలూని పిలుస్తారా ఆంటీ.. కొంచెం ముఖ్యమైన పనుంది” అని అడిగింది మేఘ.

“అదెంత పనమ్మా.. ఇప్పుడే పిలుస్తా. నువ్వు లైన్లోనే ఉంటావా, మళ్ళీ కాసేపాగి ఫోన్ చేస్తావా?”

“పది నిమిషాల్లో మళ్ళీ చేస్తాను. ఉంటానాంటీ..” అని చెప్పి తిరిగి సమాధానం కోసం చూడకుండా టక్కున ఫోన్ పెట్టేసింది మేఘ.

పది నిమిషాల తర్వాత మళ్ళీ ఫోన్ చేస్తే నీలూ ఎత్తింది.

“హాయ్ మేఘా.. నువ్వేంటీ ఎర్లీ మార్నింగ్ పదింటికే నిద్ర లేచేసావ్? మీ ఊర్లో ప్రకృతి వైపరీత్యాలేమీ సంభవించలేదు కదా!”

“ఇంకా ఏం జరగాలి తల్లీ.. సుజాతాంటీ ఊరు నించి వచ్చేసింది. ఇప్పటి నుంచీ నేను నీకు ఫోన్ చెయ్యాలంటే వాళ్ళ చిన్నత్త గారి కొత్త కోడలు సారెలో ఏం స్వీట్లు తెచ్చింది, పెద్దత్త గారి ఎడమచెయ్యికే పక్షవాతం ఎందుకొచ్చింది.. ఇలాంటి టాపిక్స్ మీద స్పీచులు వినాలి. వామ్మో.. ఆ గోలంతా నాకెందుకే బాబూ.. ఆవిడ మాటల వరదని ఎలా ఆపాలో తెలీక చచ్చాను.”

“ఓ అవునా, అలాగా.. నిజంగా అలా జరిగిందా.. శ్రీలత గురించి మనకి మొదటినుంచీ తెలిసిందే కదా మేఘా..”

“వామ్మో.. శ్రీలత ఎవరే మధ్యలో? కొంపదీసి సుజాతాంటీ దగ్గర ట్యూషన్ ఏమన్నా పెట్టించుకున్నావా ఏవిటీ?” అయోమయంగా అడిగింది మేఘ.

“హలో హలో.. ఏంటీ సరిగ్గా వినిపించడం లేదా? ఫోన్ లైన్లు బాగున్నట్టు లేవు.”

“ఓహో.. ఫోను పక్కనే ఆంటీ కూర్చుందా.. హీహీహీ.. భలే మేనేజ్ చేస్తున్నావే.. నువ్వు సూపర్ స్మార్ట్ నీలూ..”

“ఆ సంగతి వదిలేసి వేరే విశేషాలు చెప్పమంటావా? పెద్ద విశేషాలు ఏం లేవే.. అందరం బానే ఉన్నాం.”

“ఓహో.. నన్ను టాపిక్ మార్చమంటున్నావా? సర్లే నేను కూడా సుజాతాంటీ మాటలకి మతి పోయి

అసలు సంగతి చెప్పడం మర్చిపోయా. కిరణ్ ఫోన్ చేసాడు ఇందాకే. నిన్ను అడిగానని చెప్పమన్నాడు. సెలవుల్లో అటూ ఇటూ తిరుగుతున్నారంట బాగా. మనల్ని కూడా వాళ్ళ ఊరికి రమ్మన్నాడు తెలుసా..” చివరి మాట గొప్పగా చెప్పింది మేఘ.

“అవునా.. భలే! ఆ రోజు బస్లో కలిసిన తర్వాత మళ్ళీ కలుస్తామో లేదో అనుకున్నా నేను. ఫోన్ చేశారన్నమాట.”

“ఊ.. ప్రదీప్ నిద్రపోతున్నాడని మాట్లాడలేదు. మళ్ళీ చేస్తానని అన్నాడు”

“హమ్మయ్యా.. ఆంటీ ఎవరో వచ్చారని బయటికెళ్ళింది. నీతో ఒక ముఖ్యమైన విషయం చెప్పాలి మేఘా..” మెల్లగా చెవిలో చెబుతున్నట్టు అంది నీలూ.

“ఏంటది? ఏమైనా సమస్యా?” ఆదుర్దాగా అడిగింది మేఘ.

"మన రజని ఉంది కదా.. సెలవుల్లో అది రోజూ మా ఇంటికి వస్తోందని చెప్పా కదా. కాలక్షేపానికి ఇద్దరం కాసేపు కలిసి టీవీ చూడటం, కథల పుస్తకాలు చదువుకోవడం చేస్తుంటాం. "నేనంటే నీకు ఇష్టమే కదా, మనిద్దరం బెస్ట్ ఫ్రెండ్స్ కదా.." అంటూ రోజుకొకసారి అడుగుతుంటే ఏంటోలే దీని గోల

అనుకున్నా. నిన్న సాయంత్రం "నువ్వొక సహాయం చెయ్యాలి నీలూ.. చేస్తానని ఒట్టు వెయ్యి.." అని నన్ను గంట సేపు అడిగే అడిగే ప్రాణం తీసింది. చివరికి విషయమేంటో చెప్పింది. రజని ఒక అబ్బాయిని ప్రేమిస్తోందట. ఆ విషయంలో నేను తనకి సహాయం చెయ్యాలట" అని నీలూ గబగబా చెబుతుండగానే అప్పుడే సుజాతాంటీ బయటనుంచి లోపలికి వచ్చేసరికి ఆ సంభాషణని అర్థాంతరంగా ఆపేసి "రజని తీసుకెళ్ళింది మేఘా ఆ పుస్తకం.." అంటూ మాట మార్చింది.

"హ్మ్.. ఆంటీ వచ్చేసిందా? సరేలే.. మనం ఇంకో నాలుగు రోజుల్లో కలుస్తాం కదా.. అప్పుడు వివరంగా మాట్లాడుకుందాం. విషయం ఏదైనాసరే నువ్వు అస్సలు కంగారు పడకు. సరేనా.."

"ఊ.."

"నేను నిద్ర మంచం మీద నుంచి లేచొచ్చి ఫోన్ దగ్గరే కూర్చున్నా. ఇంకాసేపుంటే నాక్కూడా అక్షింతలు పడతాయి. ఇంక ఉండనా మరి?" నవ్వింది మేఘ.

"సరేలే.. బై" అని చెప్పి ఫోన్ పెట్టేసింది నీలూ.

నీలూని ఇబ్బంది పెడుతున్న రజని విషయం ఏమై ఉంటుందా అని మేఘ ఆలోచనలో పడింది.

(కొనసాగింపు వచ్చే సంచికలో)

COMMENTS

రచయిత్రి బ్లాగు

http://madhuravaani.blogspot.com